

sti. V mladosti se je priselil iz Tirolskega in si pridnostjo in štedljivostjo ustvaril lep kmečki dom na Malni. Pokojni je užival pri vseh sosedih in vsej župniji spoštovanje in ugled. Kot občinski odbornik si je vseh 18 let prizadeval za povdignost občine. Prav posebno pa nam bo ostal v nepozabnem spominu kot mož zavednega krščanskega življenja. — Ob priliki sedmine so pogrebci v hvaležen spomin na pokojnega nabrali 100 din za Slomškov dom. Bog plačaj!

Smrtna kosa pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji. Dne 20. februarja je po kratki in mučni bolezni umrl Marinič Franc, posestnik iz Podgorce. Rajni, ki je bil star 76 let, je v svojem življenju dosti pretrpel. Delal in garal je kolikor je mogel, da je le svoje otroke, katerih je bilo osem, preskrbel. Zdaj na stara leta, ko bi moral imeti zasluženi počitek, pa je največ pretrpel. Bil je vesele narave in vedno vedrega obraza. Pokopali smo ga ob številni udeležbi ljudstva 22. februarja. — Trpljenje in smrt moža je njegovo ženo Marijo tako potrla, da je 4 dni pozneje umrla v 73. letu starosti. »Slov. gospodar« je redno zahajal v njuno hišo, zato sta si zaslužila, da jima tudi »Slov. gospodar« posveča te vrstice v spomin. — Dne 25. februarja smo pokopali Munda Tomaža, preužitkarja iz Bratoneč. Star je bil 88 let. — Rajni naj počivajo v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Vzoren viničar umrl. Pri Sv. Trojici v Halozah smo spremili na zadnji poti Jakoba Sakelšeka, starega 61 let. Bil je vzoren viničar in je nad 30 let skrbno obdeloval haloško trto v istem vinogradu v Jablovcu. Kot moža-poštenja-

ka in dobrega sosedu so ga čislali daleč naokrog. Ni mu bilo dano, da bi dočkal pomladnega prebujenja vinske trte, kateri se je žrtvoval od rane mladosti. Ob prostem času je rad prebiral »Slov. gospodarja« in bil njegov naročnik. Na zadnji dom so ga ponesli štirje bratje Večeriči, njegovi nečaki. Za njim žalujejo štiri hčerke, številni sosede in sorodniki ter gospodar, kateremu je tako zvesto služil, za njim plaka gorica, ki bo pogrešala njegove skrbne roke. — Odpočij se, dragi Jaka, v tistem domovanju in na svidenje v lepši domovini, brez solza in trpljenja! Združen si s svojo družico Ančko, ki smo ji posodili zadnjo pot pred dvema mesecema.

Dve ženski umrli v visoki starosti. Pri Sv. Barbari v Halozah smo imeli zadnje čase več pogrebcev. Med drugimi smo spremili k večnemu počitku rajno Jero Emeršič iz Malega Okica in Marijo Kozel iz Dolan, vdovo po rajnem Sebastijanu Kozel. Obe pokojnici sta dočakali visoko starost. Žalujočim naše sožalje — vsem rajnim pa večni mir!

Najvidnejši predstavnik Murske Sobotice umrl. Dne 29. februarja je v 68. letu starosti umrl ugledni industrijalec ter veleposestnik Hartner Geza, ki je bil najvidnejši predstavnik starejše Murske Sobotice. Ker ga je že dalj časa mučila huda želodčna bolezen, se je v Budimpešti podrgel operaciji, a mu ni bilo dano, da bi se vrnil na svoje posestvo pri Gradu, kateremu je zadnje čase posvečal največ pozornosti. Poleg omenjenega posestva je imel tudi veliko premoženje v Soboti, na Madžarskem, v Nemčiji in Švici ter je po splošni sodbi bil eden izmed najbo-

gatejših Prekmurcev. Začasno so njegove zemeljske ostanke shranili v Budimpešti na pokopališču v Farkašreki, a pozneje bo prepeljan v rodniško grobnico v Gornji Lendavi.

Dva pogreba na Vranskem. Dne 3. marca smo pokopali 26 letno mladenko Franciško Pestotnik iz Ločice. Rajna se je v svoji rani mladosti — bilo ji je šest let — hudo prestrašila nekega psa ter dobila od strahu močno srčno napako, na kateri je ves čas bolehal. V zadnjih treh letih se ji je bolezen zelo poslabšala in ni mogla več zapustiti domače hiše. Svojo bolezen je vdano in potrpežljivo prenašala. — Istočasno smo pokopali tudi blago ženo Franciško Reberšek, ki je zapustila moža in 11 nepreskrbljenih otrok. Rajnica je postala žrtev nesreče. Doma je naložila drva v peč. Čez nekaj časa je šla pogledat, če so se drva vnela. Ko se je sklonila v peč, je hipoma puhnil plamen vanjo ter so se ji v trenutku vneli lasje in obleka. Prihiteli so ji na pomoč ter ogenj pogasili. Toda dobila je po obrazu tako hude opekline, da je morala v bolnišnico, kjer pa je podlegla. Prepeljali so jo iz Celja na Vransko in je pokopana na tukajšnjem pokopališču. Ganljiv je bil prizor, ko je ob njenem odprtem grobu jokalo enajst otrok in žalujoči mož. — Naj obe rajnici počivata v miru!

Smrt v visoki starosti. V Parizljah pri Braslovcah je v 81. letu umrl Ivan Povšnak. Dobremu Medenovemu očetu bodi zemljica lahka — preostalim pa naše sožalje!

Najstarejši Frankolovec umrl. V ponedeljek, 4. marca, je v starosti 90 let zatisnil oči ugledni

Na bojišču je zelo važna telefonska služba — Telefonska celica v Maginotovi črti

Freyberg, poveljnik Novozelancev, ki so se vkrcali v Egiptu v pomoč Angliji in Franciji

Na Finskem — in tudi drugod — imajo hiše zavarovane pred bombami z vrečami peska

Sovjetski letalci silno bombardirajo finska mesta. Slika nam kaže razdejanje po bombardiranju

Mata sem nahujskal, da sta se grizla kakor psa. Da sta se spet pobotala, spet nisem jaz kriv, ampak oni nesrečni fiškal, ki je prišel na agitacijo, in mladi pop iz mesta. Da, da, ta je največ kriv, ker je s svojim sladkim jezikom starca pomiril. Vidiš, Luka, ti so ti vzeli Maro, nisem ti je jaz. Pa ti nekaj rečem. Andro in Mara sta zdaj srečna, mene to peče kakor tudi tebe, pa dajva, maščujva se! Zakaj sta onadva srečna, zakaj midva nisva? Pojdi z menoj, da se na samem pomeniva, kako bova tej sreči zavila vrat! Meni si ti potreben, tebi sem jaz potreben. Daj roko!« se je pisar nasmehnil, nagnil na mizo in pomolil Luka oko.

Berač se je umaknil in je skočil.

»Na!« je zavpil in udaril pisarja s pestjo po licu, da ga je obilila kri in se je pisar omočen zvrnil na tla. Luka pa je izginil iz krčme.

Berač je šel na hladni nočni zrak. Prsi so se mu silno dvigale, kri mu je gorela v žilah, živci so mu drhteli. Z odprtimi usti je vsrkaval zrak in snel klobuk, da bi mu veter ohladil razžarjeno čelo. Še zdaj mu je v srcu divjala jeza na pisarja. Hip je stal nem, gledal je v mesec, ki je v njegovih otožnih očeh žalostno odseval. Odleglo mu je od hlada in blažnja čustva so se spustila v njegovo dušo. Toda niti trenil ni, bil je kakor kip.

Kaj je ta človek mislil? Iz bledega, grdega lica si mogel razbrati veliko skrivnostno vprašanje. Kak je oni

svet v višini nad zvezdami? Ali je tam življenje boljše kakor na tej zemlji? Ali je tam pravica, ki se deli vsem enako? Ali bo tam videl, spoznal svojega očeta, svojo mater, ali se bodo tam vsi ljubili?

A zvezde so migljale, kakor da ga vabijo:

Pridi! Pridi!

Nočna rosa je padla na njegovo vroče čelo in bilo je, kakor da ga je blaga roka z nebes pogladila. Vzdihnil je, nagnil glavo. Pogledal je ostro okoli sebe, prisluhnil tenko, gledal je in poslušal kakor človek, ki se pripravlja na daljno pot od tod, kjer je mnogo dni preživel, pa mu je vsaka malenkost mila. Človek odhaja in Bog ve, ali ga bodo ti kraji še kdaj videli. Tako je bilo z Lukom. A priti je moral semkaj, da se poslovi od kraja, ki mu je bil kakor domači kraj.

Počasi je korakal Luka od samotne krčme proti vasi in je skoro dospel do Marinoga doma. Okna so bila temna, hiša zaklenjena. Berač je sedel na katnen nasproti hiše in si je oprl glavo z lakti. Dolgo je gledal v hišo. Kako more toliko ljudi v tako majhnem prostoru toliko sreče in mira najti, a poedinec je ne more v vsem svetu ne? Srečni so, naj bodo! Sreča je itak le kakor sen, živa resnica pa je nesreča. Greh pa je s surovo roko vzbuditi človeka iz sladkih sanj. Le hudobnež razdre meliko ptičje gnezdo. Da, kmečki dom, to je gnezdo ljubezni, svet oltar, in če se okoli njega zbirajo stari in mladi v slogi in

za dušnopastirsko službo med angleškimi vojniki, ki so padli v nemško ujetništvo. Iz zadnje svetovne vojne se namreč Angleži spominjajo, da je bilo v nemškem ujetništvu nad 7500 angleških vojakov, ki so umrli brez duhovnika, ker jih pač v ujetništvu ni bilo. Duhovniki, ki bi se prijavili za to službo, bi pač morali s svojimi verniki vred deliti življenje vojnih ujetnikov. Vso to akcijo vodi angleški škof Staunton.

Drevo, ki ne gori. Raziskovalec Gordon Spinwall se je nedavno vrnil s svojih potovanj ob rekah Amazona in Orinoco v Rio de Janeiro v Južni Ameriki. Njegovo najvažnejše odkritje s teh bogatih pokrajin je — negorljivo drevo, ki ga je našel na svojih potovanjih. Prinesel je s se-